

GÖMÖRI GYÖRGY

A tél illata

„Illata van a télnek”
Füst Milán

Illata van a télnek,
s a szélnek is: szomorkás, nedves,
rőzse-, vagy esőszagú így tél idején,
ami nem is igazi, mert szigeti tél:
olyan angol, hogy zöldel benne a fű
és hamarosan újra lángot vet a kikerics is a réten –
illata árad a télnek,
remény-illata! a bokrok alatt a bogarak
rejtelmesen élnek,
vagy tán alusznak is ilyenkor; s én sem
ítélem el azt, aki csak a sötétbe réved
esténcént és forralt bort tölt talpas poharába
azon töprengve: hová is bújt a világból
a könnyörülő Isten (hogya egykor benne volt),
és hová, hová rohan ez a megszentelt
örületében cincogva szaporodó,
le- és felfelé mutató, ősgyarlón testvéri emberi fajzat?

1996 január

Állapotok

Ritka kegyelmi állapot:
nem fáj semmi, elméd s érzékeid nyugodtak.
Most csak messziről szemléled
az önsanyargató szerelem odaadását,
ahogy a fiús keleti rabnő
aláveti magát a római kardnak.
Villan az és lecsap – metsző kéjt okoz,
majd hosszan-sajgó fájdalom forrása lesz.
Te meg karodat vigasztalásul
nyújthatod csak óvó ölelésre.
Így a Nirvánát sosem ériük el –
túl erős még mindig a vágy,
s az ismerős formák meglepetése.
Újra kinyílt egy ablak, s becsukódott;
újra virágozik majd a megsébzett karcsú akácfa.